

Arrest

nr. 164 997 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden op 9 juli 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, geboren op 13 maart 1994.

Op 21 maart 2001 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten als niet-begeleide minderjarige vluchteling.

Op 11 december 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die op 11 april 2013 bij arrest nr. 100.860 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde.

Op 19 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 23 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 november 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 3 december 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 20 januari 2014 werd vastgesteld dat verzoeker afstand had gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 23 juli 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 15 mei 2014 boden verzoeker en mevrouw S.A., van Belgische nationaliteit, zich aan bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand om aangifte te doen van een huwelijk.

Op 23 juni 2014 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw S.A. voltrokken.

Op 22 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag van 30 juni 2014 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 oktober 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2015 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk en nam hij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 april 2015 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als echtgenoot van mevrouw S.A.

Op 4 juni 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,509 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2015 werd ingediend door:

Naam: H., S.H. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd': 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van de Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Verder in artikel 40ter wordt gesteld: 'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar'.

Aangezien de echtgeno(o)t(e) van betrokkene nog geen 21 jaar, is voldoet hij niet aan de voorwaarde van artikel 40bis, §2, 1° en 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Op 23 juli 2015 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, waarna hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 27 augustus 2015 deelde de gemachtigde mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat "de bevelscomponent" van de bijlage 20 van 4 juni 2015 werd ingetrokken.

Op 27 augustus 2015 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarin een motivering omtrent de componenten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is opgenomen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Exceptie van onontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op betreffende het belang van verzoeker bij het onderhavige beroep. Verweerder wijst erop dat sinds de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet gezinshereniging als ascendent van een meerderjarig Belgisch kind niet meer mogelijk is, zodat de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissingen verzoeker geen voordeel kan verschaffen.

Ter zitting merkt de Raad op dat het *in casu* echter geen gezinshereniging betreft als ascendent van een meerderjarig Belgisch kind maar gezinshereniging als echtgenoot van een Belgische onderdaan, en wordt de vraag gesteld of verweerder derhalve afstand doet van de opgeworpen exceptie.

Verweerder stelt ter zitting zich op dit punt naar de wijsheid te gedragen.

De Raad stelt met verzoeker vast dat de opgeworpen exceptie feitelijke grondslag mist en derhalve dient te worden verworpen.

3.2 Intrekking tweede bestreden beslissing

Uit informatie verstrekt door verweerder en verkregen op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de thans tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het

grondgebied te verlaten van 4 juni 2015, op 27 augustus 2015 door de gemachtigde werd ingetrokken. Ten bewijze hiervan voegt verweerder de beslissing van 27 augustus 2015 toe, gericht aan de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen, waarin het volgende wordt gesteld:

“Op 9.04.2015 deed betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een Belgische. Op 4.06.2015 werd deze aanvraag geweigerd.

Wij wensen bij deze kenbaar te maken aan betrokkene dat de bevelscomponent van deze beslissing wordt ingetrokken. Deze dient als onbestaande te worden beschouwd.

De eigenlijke weigering van het verblijfsrecht blijft echter wel behouden.

Naar aanleiding van de nieuwe aanvraag van betrokkene, wordt bij deze al weer een nieuwe weigeringsbeslissing bijlage 20 met bevel overgemaakt. Gelieve deze te betekenen aan betrokkene.

Ten gevolge van de nieuwe beslissing dient betrokkene opnieuw geschrapt te worden wegens verlies van het recht op verblijf, dit op de datum van vandaag 27.08.2015.”

Er dient op gewezen dat uit de voormelde beslissing van 27 augustus 2015, die aan het administratief dossier wordt toegevoegd, duidelijk de intrekking van de thans bestreden beslissing blijkt. De Raad benadrukt dat de intrekking van de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de thans aangevochten akte met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnt en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan. (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 270.)

Aangezien de bestreden beslissing werd ingetrokken, is het beroep zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. Door verzoeker werd op 09.04.2015 een aanvraag ingediend op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet als echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

Op 04.06.2015 werd reeds een bijlage 20 afgeleverd aan verzoeker op grond van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, d.w.z. nog voor de termijn van drie maanden zijn verstreken overeenkomst artikel 52, §2 Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, §2 Vreemdelingenbesluit stelt nochtans als volgt:

§2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

(eigen onderlijning)

Op basis van dit wetsartikel wordt de aanvrager, in casu verzoeker, de mogelijkheid geboden om haar aanvraag te vervolledigen met de vereiste documenten. Hiervoor geldt een termijn van drie maanden.

Pas nadien kan de gemeente, indien de aanvrager alle vereiste documenten heeft overgemaakt, op grond van artikel 52, §4, eerste lid Vreemdelingenbesluit, de aanvraag overmaken aan de gemachtigde van de minister.

Hieruit volgt dat pas wanneer de gemeente de aanvraag heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister, deze laatste toepassing kan maken van artikel 52, §4, vijfde lid Vreemdelingenbesluit om de aanvraag te weigeren. Eerder kan dit niet.

De termijn van artikel 52, §2 Vreemdelingenbesluit werd niet gerespecteerd.

De verwerende partij schendt hiermee artikel 52, §2 Vreemdelingenbesluit.”

Verzoeker meent dat de gemachtigde artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit heeft geschonden door de bestreden beslissing reeds te nemen voor het verstrijken van de termijn van drie maanden waarover verzoeker op grond van artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit beschikte om de nodige stukken binnen te brengen.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat wie in het kader van gezinshereniging een aanvraag indient voor een verblijfkaart van een familielid van een Unieburger, in principe over drie maanden beschikt, zoals verzoeker stelt, om de nodige documenten binnen te brengen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging die op hem van toepassing zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 april 2015 een aanvraag voor een verblijfkaart indiende als echtgenoot van mevrouw S.A., die de Belgische nationaliteit heeft, waarna de bedoelde termijn van drie maanden begon te lopen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat voor gezinshereniging tussen een Belgische onderdaan en diens echtgenoot of echtgenote onder meer vereist dat beide echtgenoten minstens 21 jaar oud zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat verzoekers aanvraag op 4 juni 2015 werd geweigerd omdat zijn echtgenote nog geen 21 jaar oud was. De Raad stelt bijgevolg vast dat de gemachtigde deze beslissing inderdaad heeft genomen vooraleer de termijn van drie maanden was verstreken binnen dewelke verzoeker de nodige stavingsstukken kon binnenbrengen. De Raad ziet evenwel niet in welk belang verzoeker heeft bij dit middel, nu verzoeker binnen de termijn van drie maanden geenszins het bewijs had kunnen leveren om aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te voldoen. Ook indien de gemachtigde het verstrijken van de termijn van drie maanden had afgewacht, had hij immers moeten besluiten dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die op hem van toepassing zijn, nu verzoekers echtgenote, die op 29 augustus 1995 geboren werd, pas op 29 augustus 2016 de vereiste leeftijd van 21 jaar zal bereiken.

Verzoeker kan de gemachtigde derhalve niet dienstig verwijten artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit te hebben geschonden.

Het eerste middel is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

4.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna verkort VWEU).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. De hoedanigheid van burger van de Unie die voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU vormt de primaire hoedanigheid van elke onderdaan van een lidstaat (HvJ 8 maart 2011, C34/09).

Deze bepaling verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten.

Zoals verduidelijkt door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Dereci (HvJ 15 november 2011, C-256/11) heeft het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten betrekking op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten.

2. De partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Beide personen zijn getrouwd en wonen samen. Tussen beide geldt er dan ook een duidelijke afhankelijkheidsband.

Een verblijfsrecht werd aan verzoeker geweigerd. Door artikel 40ter Vreemdelingenwet wordt vereist dat beide echtgenoten ouder zijn dan eenentwintig jaar.

Verzoeker is geboren op 13.03.1994, de echtgenote van verzoeker op 29.08.1995.

Voor beide personen valt het dus niet te verhoppen dat zij spoedig een nieuwe (en succesvolle) aanvraag kunnen indienen zodat verzoeker een legaal verblijf kan verkrijgen in België. Verzoeker wordt m.a.w. een verblijfsrecht ontzegd.

Het voorzetten van het verblijf tussen verzoeker en zijn partner wordt derhalve in België niet mogelijk gemaakt.

De echtgenote van verzoeker zal derhalve worden genoodzaakt verzoeker te volgen naar zijn land van herkomst (Bangladesh).

Deze situatie is in strijd met artikel 20 VWEU. Het verplichten van Unieburgers tot verlaten van het grondgebied van de Unie leidt immers tot ontzegging van het effectieve genot van de essentie van de Unieburgerschapsrechten (HvJ EU 8 maart 2011, C-34/09, JV 2011, 146, r.o. 44-45 (Zambrano), HvJ EU 15 november 2011, C-256/11, JV 2012, 6, r.o. 65-66 (Dereci) en HvJ EU 8 november 2012, C-40/11, JV 2013, 6, r.o. 71 (Iida), HvJ EU 6 december 2012, C/356/11 en C/357/11, JV 2013, 87, r.o. 56 (O. L. en S.) en HvJ EU 10 oktober 2013, C-86/12, JV 2013, 378, r.o. 33 (Alokpa).

3. De bestreden beslissing is hierom onwettig en dient te worden vernietigd."

Artikel 20 van het VWEU bepaalt als volgt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) [...]

c) [...]

d) [...]

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Uit deze bepaling blijkt dat artikel 20 van het VWEU aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit, de status van de burger van de Unie verleent (HvJ 11 juli 2002, D'Hoop, C-224/98; HvJ 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02). Aangezien de referentiepersoon, verzoekers echtgenote S.A., de Belgische nationaliteit bezit, heeft zij ontegenzeggelijk deze status. Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (onder meer HvJ 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, §31; HvJ 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, §82; het voormelde arrest Garcia Avello, § 21).

Zoals verzoeker terecht aanstipt, verzet artikel 20 van het VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de unie ontleende rechten (HvJ 2 maart 2010, Rottman, C-135/08, § 42; HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, § 42; HvJ 5 mei 2011, Mc Carthy, C-434/09; HvJ 15 november 2011, Dereci, C-256/11). In de zaak Zambrano oordeelde het Hof van Justitie dat indien aan de vader van de Belgische kinderen het verblijfsrecht werd ontzegd, dit als gevolg zou hebben dat de kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied te verlaten. In die omstandigheden zouden de bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger ontleende rechten uit te oefenen. In latere rechtspraak bevestigde het Hof van Justitie dat het de afhankelijkheidsverhouding is tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het Unieburgerschap in het geding kan brengen. Zo stelde het Hof in de zaak O. en S., waarnaar verzoeker expliciet verwijst, in punt 56: "is het immers de afhankelijkheidsverhouding tussen de jonge burger van de Unie en de onderdaan van het derde land aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het burgerschap van de Unie in het geding kan brengen, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de burger van de Unie als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing gedwongen zal zijn niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten" (HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., §'n 55-56). In dit arrest O. en S. oordeelde het Hof dat het niet was uitgesloten dat de moeder, met permanent verblijfsrecht in Finland en moeder van

een Fins kind, ervoor zou kiezen om haar (nieuwe) echtgenoot te volgen naar een land buiten de Unie, maar dit volstond niet voor het Hof om aan het “effectief genot” – criterium te voldoen, aangezien dit criterium enkel vervuld is in geval van een feitelijke verplichting om het grondgebied van de Unie te verlaten. Uit het voormeld arrest O. en S. en uit de arresten Mc Carthy en Dereci, waarnaar verzoeker eveneens verwijst, lijkt het Hof in principe aan te geven dat volwassen Unieburgers worden verondersteld zelfstandig in een lidstaat te kunnen verblijven, zelfs indien dit betekent dat ze gescheiden moeten leven van naaste familieleden, zoals hun echtgenoot. Dit met de uitzondering van een duidelijk aangetoonde afhankelijkheidsrelatie.

Waar verzoeker onderstreept dat *in casu* sprake is van dergelijke afhankelijkheid, nu het weigeren van een verblijfsrecht aan verzoeker zou impliceren dat zijn echtgenote het Rijk dient te verlaten, kan de Raad niet volgen. In tegenstelling tot de situatie in de zaak Zambrano, waar het een afhankelijkheidsrelatie betrof van zeer jonge kinderen ten opzichte van de ouders die voor hun opvoeding instaan, blijkt *in casu* geenszins dat tussen verzoeker en zijn echtgenote een dermate grote afhankelijkheid zou bestaan dat de weigering van verblijfsrecht aan verzoeker zijn Belgische echtgenote zou verplichten het grondgebied te verlaten. Verzoeker en zijn echtgenote zijn beiden meerderjarig en brengen geen enkel ander element aan dat zou wijzen op een afhankelijkheid die zou wijzen op meer dan de gewone affectieve banden tussen echtgenoten. *In casu* blijkt dan ook niet dat de thans bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat aan verzoekers echtgenote als burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van Unieburger ontleende rechten.

Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna verkort het Handvest).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Deze bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, zijn er namelijk op gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

2. Vooreerst moet worden nagegaan of er in casu sprake is van een privé- en gezinsleven, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op bovenvermelde rechtsbescherming.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst hiervoor naar haar gezins- en privéleven, zoals uiteengezet in het feitenrelaas.

Verzoeker is getrouwd met A.S., geboren te Antwerpen op 19.08.1995, hebben de Belgische nationaliteit, RR: 95.08.29 536-63. Hun huwelijk werd voltrokken te Antwerpen op 23 juni 2014 (stuk 3:

afschrift huwelijksregister). Beide partners wonen samen te 2000 Antwerpen (...) (stuk 4: getuigschrift van woonst).

Deze vaststellingen worden overigens niet ontkend door de verwerende partij.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven wordt in casu zodoende worden aangenomen.

3. Er dient vervolgens sprake te zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen de openbare orde en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familieleden anderzijds, en van een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang.

De partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Beide personen zijn getrouwd en wonen samen. Een verblijfsrecht werd aan verzoeker echter geweigerd, aangezien artikel 40ter Vreemdelingenwet vereist dat beide echtgenoten ouder zijn dan eenentwintig jaar.

Het voorzetten van het verblijf tussen verzoeker en zijn partner wordt derhalve in België niet mogelijk gemaakt. De echtgenote van verzoeker zal derhalve worden genoodzaakt verzoeker te volgen naar zijn land van herkomst (Bangladesh).

In deze omstandigheden wordt, zonder verdere afweging, een doorslaggevende rol toebedeeld aan het algemeen belang.

In uitzonderlijke gevallen dient echter, op basis van artikel 8 EVRM, deze abstracte regel opzij te worden gezet. Er is in casu immers geen sprake van enig misbruik (de ratio legis achter de beperking van artikel 40ter Vreemdelingenwet). Het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner is oprecht. Beide partners zijn dan ook nog jong. Een schijnhuwelijk werd dan ook nooit opgeworpen.

In deze omstandigheden moet de mogelijkheid worden onderzocht én geboden dat de private belangen van verzoeker primeren op de algemene bepaling van artikel 40ter Vreemdelingenwet. In casu is het gezins- en familieleden van verzoeker immers behartigingswaardig en moet de mogelijkheid worden geboden, op grond van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest grondrechten EU, dat verzoeker alsnog een verblijfsrecht kan bekomen en derhalve geen rekening alleen moet worden gehouden met de algemene en abstracte regel van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Zelfs deze mogelijkheid werd niet onderzocht door de verwerende partij, ondanks de hiërarchie der rechtsnormen.

De bestreden beslissing is, gelet op bovenstaande uiteenzetting, derhalve onwettig."

Verzoeker meent dat de gemachtigde zonder verdere afweging een doorslaggevende rol heeft toebedeeld aan het algemeen belang, ten koste van zijn private belangen, namelijk zijn gezins- en familieleden met zijn echtgenote S.A. Hij meent dat in uitzonderlijke gevallen de abstracte regel van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, namelijk dat beide echtgenoten ouder dienen te zijn dan 21 jaar, dient te worden opzijgezet op basis van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, en dient dus conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Er moet evenwel worden opgemerkt dat men zich enkel kan beroepen op het Handvest, indien de Lidstaten het Unierecht ten uitvoer brengen, zoals bepaald in artikel 51, 1 van het Handvest. In casu heeft de echtgenote van verzoeker als Belgische onderdaan, niet aangetoond toepassing gemaakt te hebben van het vrij verkeer, dermate dat zij niet valt onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG, noch van de Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG die niet van toepassing is op Belgen. Bijkomend werd *supra* reeds vastgesteld dat artikel 20 VWE evenmin is geschonden. In casu kan dan ook de schending van artikel 7 van het Handvest niet dienstig worden aangevoerd. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan de vereiste van het respect voor artikel 8 van het EVRM (HvJ 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga, 40-44).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept verzoeker zich op een schending van zijn recht op het gezinsleven met zijn echtgenote, mevrouw S.A. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Het gezinsleven van verzoeker met mevrouw S.A. wordt door verweerder ook niet betwist. De Raad neemt het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven *in casu* dan ook aan.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het feit dat de gemachtigde geen proportionaliteitstoets heeft doorgevoerd, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Derhalve blijkt dat er in principe geen onevenredige aantasting is van het recht op de bescherming van het gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM wanneer aan de echtgenoot van een Belgische onderdaan, die niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geen verblijfstitel in het kader van gezinshereniging kan worden verleend. De leeftijdsvoorwaarde van eenentwintig jaar voor beide echtgenoten belet het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend niet, maar stelt deze alleen tijdelijk uit, en tast aldus het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen in het algemeen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.56.2). De bewering van verzoeker dat er in zijn geval geen sprake is van een schijnhuwelijk doet geen afbreuk aan het bestaan en de *ratio legis* van de leeftijdsvoorwaarde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich louter tot de stelling dat in uitzonderlijke gevallen de abstracte regel van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet opzij dient te worden gezet op grond van artikel 8 van het EVRM. De Raad erkent dat artikel 8 van het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en respect voor de hiërarchie der rechtsnormen, waarnaar verzoeker verwijst, essentieel is, hetgeen ook zijn weerklank vindt in de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci punten 72-73; HvJ 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga, punt 44; HvJ 6 december 2012, O. en S., 76-78) doch verzoeker laat na concreet uiteen te zetten waarom zijn specifieke geval in die zin uitzonderlijk is dat de gemachtigde in dit specifieke geval dan wel de vereisten van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het EVRM opzij had dienen te zetten, ondanks de vaststelling dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat het koppel gehuwd is, volstaat hiervoor niet. Bovendien en niet in het minst stelt de Raad vast dat de gemachtigde het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij had gekoppeld aan de weigering van verblijf, heeft ingetrokken zoals blijkt onder 3.2., dermate dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. MAES